

Sygn. akt I C 490/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Strzygocki

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Biłek

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015r. w Bielsku-Białej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko "(...)" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

o **zapłatę**

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany w dniu 4.09.2013r. sygn. akt I Nc 112/13.

Sędzia

Sygn. akt I C 490/14

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) S.A. wniosła przeciwko (...) Sp. z o.o. pozew domagając się zasądzenia od pozwanej na jej rzecz kwoty 1.384.093,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że pozwana wystawiła w dniu 30 grudnia 2011 r. na rzecz powódki weksel własny in blanco jako zabezpieczenie wierzytelności powódki z tytułu kredytu. Działając w granicach deklaracji wekslowej powódka wypełniła weksel na kwotę 1.384.093 zł z terminem płatności w dniu 28 grudnia 2012 r. oraz przedstawiła weksel z wezwaniem do jego wykupu. Pozwana nie zapłaciła żądanej kwoty.

Sąd w dniu 4 września 2013 r. pod sygnaturą akt I Nc 112/13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym nakazując pozwanej (...) Sp. z o.o., aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 1.384.093,71 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 24.519 zł tytułem kosztów procesu (k. 77).

Pozwana (...) Sp. z o.o. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa.

Zarzuciła:

1. naruszenie art. 10 Prawa wekslowego przez nieuprawnione uzupełnienie weksla z naruszeniem art. 17 § 1 k.s.h. i art. 230 k.s.h.;

2. naruszenie art. 10 Prawa wekslowego przez nieuprawnione uzupełnienie weksla z naruszeniem art. 230 k.s.h. i art. 58 § 1 i 2 k.c. i art. 17 § 1 i 2 k.s.h. i art. 5 k.c. oraz art. 103 § 1 i 3 k.c.;
3. naruszenie art. 101 Prawa wekslowego przez wejście w posiadanie przez pozwaną w złej wierze;
4. naruszenie art. 10 Prawa wekslowego i deklaracji wekslowej przez brak zawiadomienia pozwanej o uzupełnieniu weksla, terminie i miejscu płatności;
5. naruszenie art. 38 Prawa wekslowego przez przedwczesne powództwo o zapłatę z weksla i nieprzedstawienie weksla do zapłaty;
6. naruszenie art. 10 Prawa wekslowego w zw. z art. 66 k.c. i art. 65 § 2 k.c. i art. 56 k.c. przez uzupełnienie weksla wbrew celowi i zamiarowi stron deklaracji wekslowej zabezpieczenia powódki wobec osoby trzeciej w postaci poręczenia (awalu wekslowego) i jego nieistnienia;
7. brak uchwały wspólników (...) Sp. z o.o. w R. o zaciągnięciu zobowiązania do świadczenia o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokość kapitału zakładowego tej spółki 510.000 zł;
8. naruszenie art. 3 k.p.c. w zw. z art. 486 k.p.c. przez zaniechanie przez powódkę dawania Sądowi wyjaśnień zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek i przedstawienia Sądowi oraz wprowadzenia Sądu w błąd co do podstaw faktycznych i prawnych uzupełnienia weksla ponad dwukrotność bez uchwały wspólników (...) Sp. z o.o. kapitału zakładowego pozwanej i nieprzedstawienia Sądowi odpisu z KRS co do wysokości kapitału zakładowego pozwanej;
9. naruszenie art. 3 k.p.c. w zw. z art. 485 § 2 k.p.c. i art. 10 Prawa wekslowego przez nieprzedstawienie przez powódkę Sądowi dokumentów do uzasadnienia roszczenia pomiędzy remitentem i wystawcą z weksla niezbędnych do oceny zasadności roszczenia i rozpoznania wniosku powódki o wydanie nakazu zapłaty weksla zamiast zapłaty z weksla z naruszeniem art. 484¹ § 2 k.p.c. i art. 485 § 2 k.p.c.
10. zaniechanie art. 84 § 1 i 2 k.c. przez wprowadzenie pozwanej w błąd co do treści czynności prawnej pozwanej w postaci złożenia podpisu na wekslu i deklaracji wekslowej co do rodzaju czynności i stanu zadłużenia oraz sytuacji majątkowej i zdolności kredytowej z umowy kredytowej z dnia 17 stycznia 2008 r. z późniejszymi zmianami udzielonego przez powódkę (...) K. W., T. W. s.j. i możliwości jego spłaty oraz stanu limitu kredytowego i innych zadłużeń też kredytobiorców jako osób fizycznych w dniu 30 grudnia 2011 r.;
11. naruszenie art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 101 i 10 Prawa wekslowego przez przyjęcie od pozwanej weksla niezupełnego i deklaracji bez zawarcia umowy poręczenia lub awalu na wekslu wystawionym przez (...) K. W., T. W. w sytuacji, gdy kredytobiorca był już niewypłacalny lub zagrożony niewypłacalnością i istniały podstawy do wypowiedzenia umowy kredytowej bez względu na zastrzeżony termin na podstawie art. 458 k.c.;
12. niezgodność pomiędzy oznaczeniem remitenta na wekslu i w deklaracji wekslowej, a oznaczeniem powódki i przez to naruszenie art. 10 i 101 Prawa wekslowego;
13. nadużycie prawa z art. 5 k.c. w zw. z art. 10 Prawa wekslowego i art. 101 Prawa wekslowego przez uzupełnienie weksla przy niewykazaniu długu;
14. przedwczesność nadania klauzuli wykonalności wobec niedoręczenia nakazu zapłaty przed uprawomocnieniem się nakazu;
15. niewykazanie przez powódkę pełnomocnictwa procesowego wobec nieczytelności odpisu z KRS powódki dołączonego do pozwu co do vice-prezesa zarządu;
16. przedawnienie roszczeń powódki;

17. nieważność złożenia oświadczenia woli przez prezesa zarządu pozwanej w stanie wyłączającym świadome i swobodne wyrażenie woli i powzięcie decyzji złożenia podpisu na wekslu in blanco i deklaracji;
18. nieważność oświadczenia woli prezesa zarządu pozwanej za zgodą powódki dla pozoru zabezpieczenia roszczeń powódki wobec osoby trzeciej;
19. złożenie podpisu prezesa zarządu pozwanej na wekslu in blanco i deklaracji z grzeczności, a nie w celu zaciągnięcia zobowiązania wekslowego lub zabezpieczenia roszczeń powódki wobec osób trzecich;
20. złożenie podpisu prezesa zarządu pozwanej na wekslu in blanco i deklaracji „pod przymusem” osób trzecich;
21. nieuważania za weksel własny dokumentu złożonego do pozwu wobec braku przyrzeczenia bezwarunkowego zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej w złotych polskich i groszach polskich zgodnie z art. 101 pkt 2 Prawa wekslowego czyli klauzuli waluty polskiej ze skutkiem z art. 102 Prawa wekslowego, brak oznaczenia firmy powódki jako (...) S.A. zgodnie z KRS (...) czyli brak oznaczenia zgodnie z art. 101 pkt 5 ze skutkiem art. 102 Prawa wekslowego.

W uzasadnieniu w szczególności wskazała, że M. L. (K.), która podpisała odbiór wezwania do wykupu weksła, nie była pracownikiem pozwanej ani osobą upoważnioną do odbioru korespondencji, co oznacza, że doręczenie wezwania nie było skuteczne. Brak jest też daty odbioru przesyłki. Strona pozwana podniosła również, iż kapitał zakładowy wynosił 510.000 zł, a więc zobowiązanie jako przekraczające jego dwukrotną wartość jest nieważne zgodnie z art. 17 § 1 k.s.h. w zw. z art. 230 k.s.h. i art. 58 § 1 k.c. Ponadto powódka nie udzieliła informacji pozwanej o stanie zadłużenia, opóźnień w spłacie jeśli istniały, możliwości wypowiedzenia kredytu na podstawie art. 458 k.c., stanu majątku. Zdaniem pozwanej te informacje powinny znajdować się w treści porozumienia wekslowego. Strona pozwana podniosła również, iż wystawienie weksła własnego, a nie dokonanie poręczenia wekslowego na wekslu wystawionym przez kredytobiorców, wskazuje na brak swobody decyzji i wyrażenie woli, pozorność za zgodą obu stron co do faktycznej czynności, ukrytej w postaci avalu nieistniejącego na wekslu, błędu co do treści czynności prawnej, wywołanego przez powódkę, która dążyła do zabezpieczenia swojego roszczenia wobec dłużników kredytowych, a zatem powinna zaoferować aval na wekslu lub poręczenie cywilne, ale z wszelkimi konsekwencjami w postaci udzielenia informacji o wysokości kredytu, warunków spłaty, zabezpieczeń prawnych spłaty, stanu zadłużenia i ewentualnej niewypłacalności dłużników. Pozwana wskazała nadto, że weksel nie zawierał klauzuli bez protestu, a weksel nie został przedstawiony, ani nie został sporządzony protest na podstawie art. 85 Prawa wekslowego. Powódka nie wykazała również wysokości długu kredytobiorcy, ani wysokości długu, o który uzupełniła weksel, pomimo że weksel in blanco stanowił zabezpieczenie jej wierzytelności z tytułu limitu kredytowego (...). Zdaniem pozwanej termin przedawnienia należy liczyć od 30 grudnia 2011 r., która to data mogła być najpóźniejszą dla oznaczenia dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. wystawiła weksel in blanco, a ponadto strony w dniu 30 grudnia 2011 r. zawarły porozumienie – deklarację wystawcy weksła własnego niepełnego (in blanco), zgodnie z którą (...) Sp. z o.o. złożyła do dyspozycji (...) S.A. weksel własny niepełny (in blanco) przez siebie wystawiony jako zabezpieczenie wierzytelności (...) S.A. z tytułu kredytu udzielonego (...) K. S.- (...) Spółka Jawna z siedzibą w R. w dniu 17 stycznia 2008 r. w kwocie 1.300.000 zł, który w razie niedotrzymania terminów spłaty wynikających w powyższej umowie kredytu (...) S.A. miała prawo wypełnić w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec (...) S.A. z tytułu umowy kredytu, łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz opatrzyć go datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając wystawcę listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru pod adres ul. (...), (...)- (...) R. najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności. Jednocześnie strony wskazały, że miejscem płatności weksła jest (...) S.A. 1 Oddział w B., ul. (...), walutą weksła jest waluta wierzytelności, którą weksel zabezpiecza, a weksel może być uzupełniony klauzulą „bez protestu”.

(deklaracja wekslowa z 12.12.2012 r. – k. 9; weksel – k. 49; aneks nr (...) do umowy kredytu zawarty 30.12.2011 r. – k. 243-246)

Kapitał zakładowy (...) Sp. z o.o. wynosił 510.000 zł, a zarząd był jednoosobowy – do składania oświadczeń woli w imieniu spółki była A. B. (1). W chwili podpisywania weksla przez A. B. (1) reprezentującą (...) Sp. z o.o. współnikami tej spółki byli między innymi K. W. i T. W..

(odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS (...) Sp. z o.o. – k. 131-133; informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS (...) Sp. z o.o. – k. 193-202)

Decyzję o podpisaniu weksla przez (...) Sp. z o.o. podjęli udziałowcy spółki, w szczególności T. W.. W tym celu A. B. (1) była zaproszona do dokonania poręczenia wekslowego. Ostatecznie okazało się, że zabezpieczeniem kredytu udzielonego (...) K. W. i T. W. s.j. jest odrębny weksel in blanco. A. B. (1) nie była wówczas poinformowana o stanie zadłużenia kredytobiorcy.

(częściowo zeznania świadka A. B. (1) – nagranie audiowizualne z rozprawy z dnia 16 kwietnia 2015 r.; zeznania świadka T. W. – nagranie audiowizualne z rozprawy z dnia 16 kwietnia 2015 r.)

Zabezpieczony wekslem kredyt udzielony (...) K. W. i T. W. s.j. nie został spłacony.

(zeznania świadka T. W. – nagranie audiowizualne z rozprawy z dnia 16 kwietnia 2015 r.)

Powódka pismem z dnia 12 grudnia 2012 r. powódka (...) S.A. zawiadomiła pozwaną (...) Sp. z o.o. o wypełnienia weksla in blanco na kwotę 1.384.093,71 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 28 grudnia 2012 r., wzywając pozwaną do zapłaty powyższej kwoty, a także informując, że oryginał weksla znajduje się w siedzibie (...) S.A. 1 Oddział w B. i będzie tam do dnia 31 grudnia 2012 r. Wezwanie zostało wysłane na adres ul. (...), (...)-(...) R., a odebrane zostało przez osobę o imieniu M. (nazwisko jest nieczytelne). Data odbioru także jest nieczytelna.

(wezwanie do zapłaty weksla wraz z jego przedstawieniem z 12.12.2012 r. wraz z dowodem nadania i potwierdzeniem odbioru – k. 7-8; weksel – k. 54)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powyżej wskazane dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c. W szczególności nie ma zasadnych podstaw do twierdzenia, aby weksel został podpisany przez osobę inną aniżeli A. B. (1), uprawnioną do reprezentowania (...) Sp. z o.o., co zostało potwierdzone między innymi zeznaniami A. B. (1).

Sąd dokonał ustaleń faktycznych również na podstawie zeznań świadków, z wyjątkiem świadka K. W., z której zeznań wynika, że nie posiada ona wiadomości istotnych dla rozstrzygnięcia, bądź nie pamięta istotnych w sprawie okoliczności. Wskazała jedynie, że sprawą kredytu zabezpieczonego przedmiotowym wekslem zajmował się jej mąż T. W..

Odnosząc się do zeznań A. B. (1), trzeba zaznaczyć, że Sąd dał jej wiarę jedynie w tej części, która dotyczyła okoliczności w zasadzie bezspornych lub znajdowała potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach. Zeznania prezesa zarządu pozwanej, wbrew logice i zasadom doświadczenia życiowego usiłują bezskutecznie wykazać, że osoba prezesa spółki miałaby działać w obrocie gospodarczym w wyjątkowo naiwny, beztroski sposób, właściwy bardziej dla osób nie posiadających pełnej zdolności do czynności prawnych. W szczególności zeznania A. B. nie są niewiarygodne w zakresie, w jakim zeznała, że myślała, iż podpisując weksel dokonuje poręczenia wekslowego. Jeśli bowiem nawet dalece hipotetycznie założyć, że pierwotnie A. B. (1) miała dokonać poręczenia wekslowego, to już wykonanie czynności podpisania druku weksla w miejscu przeznaczonym dla wystawcy nie pozwala na uznanie, że wówczas prezes zarządu spółki kapitałowej nie była świadoma, że takie działanie stanowi wystawienie weksla in blanco, a nie poręczenie wekslowe.

Oddaleniu podlegały wnioski dowodowe pozwanej dotyczące o zobowiązanie do składania dodatkowych dokumentów (pkt III 12 zarzutów – k. 184) – z uwagi na nieprzydatność wyjaśniania wskazanej tezy dowodowej dla rozstrzygnięcia sprawy oraz wnioski zmierzające do badania kwestii podjęcia uchwały zgromadzenia wspólników pozwanej oraz akt postępowania upadłościowego – także jako zbędne dla dokonywania istotnych ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne. Wprawdzie pozwana zgłaszała przeciwko żądaniu pozwu szereg licznych zarzutów, powielających znaczną część ustawy Prawo wekslowe i części ogólnej kodeksu cywilnego, jednakże ilość dość łatwo zgłaszanych zarzutów nie przedłożyła się na ich jakość czy zasadność. Część zarzutów wzajemnie się wykluczała, a większość z nich okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej weksel został wypełniony w ten sposób, że zawiera on wszystkie elementy weksla własnego określone w art. 101 prawa wekslowego. Przede wszystkim nie można uznać słuszności zarzutu nieważności weksla z uwagi na niewłaściwe wskazanie w wekslu waluty kwoty zobowiązania, czy też niezgodności pomiędzy oznaczeniem remitenta na wekslu i deklaracji wekslowej a oznaczeniem powódki. Okoliczności takie bowiem nie wystąpiły.

W spornym wekslu waluta obok sumy wekslowej oznaczonej cyframi została określona symbolem (...). Nie powoduje to nieważności weksla skoro chodzi tu o określenie waluty polskiej stosowanej przede wszystkim w praktyce bankowej (ale nie tylko – symbol ISO dla polskiego złotego to jest (...)). Stanowisko takie zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lipca 2008 r., V CK 9/06, Lex nr 421047. Ponadto na wekslu podano sumę wekslową także słownie oznaczając ją walutą „złoty” oraz „grosz”. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że oznaczeni PLN stanowi oznaczenie polskich złotych. Co więcej, nawet, gdyby przyjąć, że oznaczenie (...) jest nieprawidłowe, to zgodnie z art. 6 prawa wekslowego należałoby przyjąć za wiążącą kwotę oznaczoną słownie, która została oznaczona walutą złotego polskiego.

Sąd w pełni podziela powołany w zarzutach pogląd Sądu Najwyższego wynikający z wyroku z dnia 9 maja 2012 r., sygn. akt V CSK 258/11 (k. 189 akt), że oznaczenie remitenta na wekslu powinno być zgodne z brzmieniem firmy wpisanym w Krajowym Rejestrze Sądowym. Uszło jednak uwadze pozwanej, że skrót (...) SA, który został wpisany na wekslu, nie jest jedynie powszechnie znanym, zwyczajowo używanym skrótowym oznaczeniem (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej, ale jest skrótowym oznaczeniem wpisanym także do Krajowego Rejestru Sądowego (odpis pełny – k. 58 i nast.). Tym samym omawiany zarzut pozwanej był chybiony.

Nieporozumieniem jest zarzut pozwanej wskazujący, że powódka nie wykazała wysokości długu kredytobiorcy, ani wysokości długu, o który uzupełniła weksel, pomimo że weksel in blanco stanowił zabezpieczenie jej wierzytelności z tytułu limitu kredytowego (...). Należy wyjaśnić, zgodnie z jednolitą i utrwaloną linią orzecniczą, że zgłoszenie takiego zarzutu przez stronę pozwaną nie skutkuje tym, że ciężar wykazania prawidłowości wypełnienia weksla (zgodnie z deklaracją wekslową) zostaje przerzucony na powoda. To na wystawcy weksla in blanco ciąży dowód wykazania nieistnienia wierzytelności wystawcy lub jej innej wysokości niż w zakresie wskazanym na wekslu. (przykładowo - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., III CSK 193/07, Pr. Bankowe 2008/5/17). Strona pozwana w ramach dyspozycji art. 10 Prawa wekslowego mogła natomiast zgłaszać zarzut, że weksel został wypełniony niezgodnie z treścią porozumienia wekslowego, jednakże taki zarzut nie został sformułowany. Przy jego braku bezprzedmiotowym było zatem uwzględnianie wniosku dowodowego z pkt III 12 zarzutów (k. 184), przy dość niejasnej tezie dowodowej niezwiązanej z istotą rozstrzygnięcia (ustalenie okoliczności, „czy dłużnicy stali się niewypłacalni albo zabezpieczenie wierzytelności powódki uległo znacznemu zmniejszeniu”).

Całkowicie nietrafnymi były zarzuty pozwanej dotyczące braku uchwały wspólników zezwalającej na zaciągnięcie zobowiązania do świadczenia o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokość kapitału zakładowego pozwanej. Stanowisko pozwanej jest oparte na poprzednim stanie prawnym, a wobec obecnego brzmienia przepisu art. 230

k.s.h., nie może być mowy o zarzucanej przez pozwaną nieważności spornego zobowiązania wekslowego z uwagi na brak właściwej uchwały zgromadzenia wspólników.

Sąd nie podziela zarzutu pozwanej, jakoby powództwo miało być przedwczesne z uwagi na rzekome nieprzedstawienie weksla do zapłaty. Należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem, że spełnienie przewidzianego w art. 38 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe wymogu przedstawienia weksla do zapłaty nie łączy się z koniecznością jego fizycznego okazania "do oczu" dłużnikowi głównemu. Wystarczające jest w tej mierze stworzenie wystawcy weksla własnego przez posiadacza weksla realnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 28.08.2013 r., I ACa 1368/12, LEX nr 1363276). Strona powodowa wysłała wezwanie do zapłaty wraz ze wskazaniem miejsca przedstawienia weksla na adres siedziby pozwanej i pod tym adresem wezwanie zostało odebrane (k.7-8). Tym samym wymogi przepisu art. 38 prawa wekslowego zostały spełnione, skoro doręczenie nastąpiło w siedzibie pozwanej, do rąk osoby czynnej w lokalu przedsiębiorstwa. Na marginesie jedynie sąd wskazuje, że omawiany zarzut mógł jedynie, w przypadku uznania jego zasadności, wpłynąć na zakres zobowiązania odsetkowego, albowiem w orzecznictwie dominuje zasadny pogląd, że przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 ustawy z 1936 r. Prawo wekslowe może nastąpić w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu czy samego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu. Decydować powinna chwila, kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem. Nie przedstawienie weksla do zapłaty przed wytoczeniem powództwa nie zwalnia wystawcy weksla z obowiązku zapłaty sumy wekslowej, lecz rodzi skutek w postaci utraty możliwości dochodzenia odsetek za okres do daty okazania weksla czyli za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia doręczenia głównemu dłużnikowi wekslowemu odpisu pozwu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 30.06.2010 r., V CSK 461/09, LEX nr 852599 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 4.12.2006 r., VI ACa 518/06, LEX

Niezrozumiałym jest zarzut naruszenia przepisu art. 101 prawa wekslowego „przez wejście w posiadanie przez pozwaną w złej wierze”, co zwalnia sąd od szczegółowego odnoszenia się do tego zarzutu. Wskazać jedynie należy, że nie może być mowy o wejściu przez powódkę w posiadanie weksla w złej wierze w rozumieniu przepisu art. 10 prawa wekslowego w sytuacji, kiedy to doszło do dobrowolnego wręczenia powódkce weksla własnego przez pozwaną.

Jako niepotwierdzone i niewskazane należało potraktować zarzuty pozwanej, jakoby złożenie podpisu na wekslu przez pozwaną miało być wynikiem błędu, aby dokonana czynność prawna miała być pozorna lub dokonana w stanie wyłączającym świadome i swobodne wyrażenie woli przez prezesa zarządu pozwanej. O pozorności czynności prawnej nie może być mowy, skoro poza sporem intencją strony powodowej było rzeczywiste uzyskanie dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu w postaci weksla wystawionego przez pozwaną. Ewentualna ukryta intencja jedynie samej pozwanej jest bez znaczenia w świetle wymogów przepisu art. 83 k.c. Bliższego omówienia nie wymaga także zarzut braku świadomości czy swobody po stronie prezesa zarządu pozwanej, wobec braku konkretnego sprecyzowania przez pozwaną, na czym konkretnie ten brak miałby polegać i niewykazywania podstaw z art.82 k.c. Ewidentnie niepotwierdzony i niewykazany jest zarzut rzekomego działania prezesa zarządu pozwanej pod „przymusem osób trzecich”.

W świetle treści deklaracji wekslowej (k. 9) i weksla, nie może być mowy o spełnieniu przesłanek działania pozwanej pod wpływem błędu czy błędu wywołanego podstępnie z art. 84 k.c. Brak jest przede wszystkim podstaw do twierdzenia o „podstępie” strony pozwanej w sytuacji, kiedy treść deklaracji wekslowej jednoznacznie wskazuje na zobowiązanie, którego spłatę ma zabezpieczać weksel i wysokość udzielonego kredytu. Pozwana, koncentrując się w złożonych zarzutach na podkreślaniu, że strona powodowa nie poinformowała pozwanej o wysokości zadłużenia kredytowego (...) K. S.- (...) spółki jawnej w R. i sytuacji majątkowej tej spółki zdaje się zapominać, że wspólnicy wskazanej spółki jawnej byli w czasie zaciągania zobowiązania wekslowego udziałowcami pozwanej. Niezrozumiałym zatem jest twierdzenie, dlaczego to strona powodowa i na jakiej podstawie miałyby być zobowiązana do informowania pozwanej o kondycji finansowej (...) K. S.- (...) spółki jawnej w R.. To strona powodowa, decydując się na wystawienie weksla in blanco, działając jako profesjonalista w obrocie gospodarczym,

winna była posiadać stosowne informacje we własnym zakresie czy w razie wątpliwości, przed podpisaniem weksła, uzyskać stosowne dane. Jeżeli natomiast, jak usiłuje się nieprzekonująco wykazywać, zdecydowano się na podpisanie weksła in blanco w zasadzie nie wiadomo dlaczego i bez jakichkolwiek informacji o zobowiązaniu, za które przyjęto odpowiedzialność – to konsekwencje polegają jedynie na przyjęciu na siebie dobrowolnego ryzyka przez samą pozwaną, a nie na jakimkolwiek błędzie relewantnym w świetle wymogów art. 84 k.c. Z tych samych względów jako oczywiście bezzasadne należy traktować zarzuty pozwanej o rzekomym nadużyciu przez powoda prawa (art. 5 k.c.). W oczywisty sposób nie można również uznać zasadności twierdzeń, że błąd miałby polegać na przeświadczeniu prezesa zarządu pozwanej, że chodziło o poręczenie weksła a nie o jego wystawienie. Co innego wynika wprost z treści dokonanej czynności, a jedynie na marginesie należy zwrócić uwagę, że pozwana nie wskazuje w swoich dość ogólnikowych wywodach, w jaki sposób jej odpowiedzialność wekslowa wobec powoda miałyby być zniesiona czy ograniczona, gdyby pozwana była poręczycielem weksła, a nie jego wystawcą.

Zgodnie z art. 70 prawa wekslowego roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksłu, a przepis ten ma zastosowanie także do weksła własnego (art. 103 prawa wekslowego). Tym samym w żaden sposób nie mogło dojść do przedawnienia dochodzonego roszczenia, nawet przy przyjęciu, jak twierdzi pozwana, że powódka była uprawniona do oznaczenia daty zapłaty weksła najwyżej jako 30.12.2011 r., skoro pozew wpłynął w dniu 16.07.2013 r.

Z powyższych względów, przy uznaniu bezzasadności wszystkich zgłaszanych przez pozwaną zarzutów, należało orzec w oparciu o powołane przepisy o utrzymaniu w całości w mocy wydanego nakazu zapłaty – na podstawie art. 496 k.p.c., przy utrzymaniu zawartego w nakazie zapłaty rozstrzygnięcia o kosztach procesu na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Sędzia: